

maa antagelig siges at have de 6,000 Kr. Den anden, som holder Skifte, som ikke søger om at komme til at sidde i uskiftet Bo og heller ikke kommer til det, vil altsaa have at sætte ud for Børnene — hvad vi skal kalde, det misforstaas forhaabentlig ikke — et Beløb, der er Halvdelen af de 6,000 Kr., minus den Broderlod, som det hedder, Enken skal have. Det vil sige, at hun ved at holde Skifte kommer ned paa en Formue af saadant noget som 3,700 eller 3,800 Kr., medens Resten af den samlede Formue paa 6,000 Kr. er anbragt i Overformynderiet. Disse to Enker, som er fuldstændig ens stillede, vil derved, at den ene blev siddende i uskiftet Bo, medens den anden holdt Skifte, blive stillet fuldstændig forskelligt. Den, der holdt Skifte, vilde, hvis Børnene var mellem 2 og 12 Aar, faa 3 Gange 80 Kr. eller 240 Kr., medens den, som ikke skiftede, intet fik, idet hun selv beholdt alle de 6,000 Kr. Det er vistnok Forhold, som man, naar man i det hele taget vil have faste Grænser, maa finde sig i; der kan da komme mærkelige Tilfælde frem, hvis Retfærdighed ikke kan forstaas i den almindelige Bevidsthed. Ogsaa jeg har jo foreslaaet en fast Grænse med Hensyn til Formuen, som man her har det for Indtægten Vedkommende. De af mig nævnte Forhold vil i øvrigt komme til Stede, selv om man sætter Grænsen et andet Sted. Jeg vilde sætte Pris paa, om man havde sat Grænsen noget højere, ved 5,000—6,000 Kr., men i øvrigt bliver Forholdet det samme; der vil alligevel fremkomme en Ulighed mellem de 2 Tilfælde, at den paagældende Enke skifter med Børnene, eller hun hendsidder i uskiftet Bo. I de Forslag, som jeg har haft den Ære at forelægge for Rigsdagen i Aar, har jeg vist, at jeg ikke er ængstelig for at fastsætte en Grænse, men tværtimod endogsaa sætter Pris paa at have faste Grænser, idet jeg baade i Loven om Arbejdsløshedskasser og om Sygekasser har foreslaaet, at man i selve Lovforslaget fastsætter en Grænse baade for Indtægt og Formue, som ingen kan tage Fejl af, fordi alle disse Grænser var saadanne, at de kunde kontrolleres paa Grundlag af Skattelisterne. Dette er for Loven om Arbejdsløshedskassernes Vedkommende, som er kommet op i dette høje Ting og har været til første Behandling her, gaaet ud ogsaa efter en Motivering fra Meningsfæller i det andet Ting af det Flertal, der her har stillet Ændringsforslag, idet baade Højre, Socialdemokrater og Radikale i det andet Ting har gjort

den størst mulige Modstand mod de faste Grænser saavel i Loven om Arbejdsløshedskasser som i Loven om Sygekasser, der endnu ikke er naaet til anden Behandling her. Men her, hvor faste Grænser synes at være langt mere betænkelige, fordi der, som jeg har nævnt før, er Tale om et Skøn over, hvad de paagældende kan faa i Fremtiden, her kommer dette høje Tings Flertal, hvis Meningsfæller i det andet Ting modsatte sig den faste Grænse paa et Omraade, hvor den var langt lettere at regulere, og hvor det drejede sig om en meget mere naturlig Grænse, nemlig om, hvorvidt de selv skal betale hele Præmien eller kun en vis Kvotadel, her kommer dette høje Tings Flertal og siger: Her paa dette Omraade — hvor der altsaa efter min Mening er langt større Vanskeligheder — bør vi have fast Grænse. Jeg har ikke kunnet undlade at gøre opmærksom paa dette noget uheldige Forhold, at det første Sted, hvor vi indfører faste Grænser, er et Sted, hvor det efter min Mening er allervanskeligst, hvorimod man paa et af de Steder, hvor det synes lettest at gennemføre, fordi man let kan kontrollere ved at se efter i Skattelisterne, der har man i hvert Fald fra de nævnte Partiers Side meget bestemt modsat sig de faste Grænser. Men jeg maa finde mig i, at antagelig ogsaa dette Ændringsforslag bliver vedtaget, og det har jeg i og for sig ikke saa meget at indvende imod. Jeg har kun villet gøre opmærksom paa de Vanskeligheder, der saaledes paa dette Omraade vil vise sig at være forbundet med de faste Grænser.

Ordføreren (Piper): Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) udtalte en Tvivl om, at det var den rette Formuegrænse, der her var valgt. Da den Formuegrænse, som skulde sættes, var til Forhandling i Udvalget, og efter at man havde overvejet de forskellige Muligheder, endte man med at komme til det Resultat, at naar man trak en Grænse, kunde der altid være Plads for et Skøn, og der skønnedes forskelligt fra de forskellige Sider om hvorvidt den Grænse, man trak, var den rigtige. Det ærede Medlem var ogsaa inde paa den Tanke, at der kunde være givet et Tillæg til Formuen for hvert Barn. Ogsaa det har man ment at kunne forhandle videre om, hvis Loven atter skulde komme til Forhandling her. Baade det ærede Medlem og den højtærede Indenrigsminister udtalte sig meget imod hele det Princip, der er lagt ind i Loven til